

El dia a dia en una Unitat d'Escolarització Compartida

Alba Díaz i Duran

Des que vaig decidir que volia dedicar la meua vida professional al món de l'educació i les meves passes em van conduir a començar pedagogia (2005), tenia molt clar que l'àmbit educatiu en el qual volia endinsar-me era aquell destinat a tot allò relatiu al perfil poblacional denominat "en situació de risc social". Si la meua sort, com a mínim a nivell socioeconòmic, em permetia donar un cop de mà a persones menys afavorides, doncs endavant!

Ja a l'any 2005, i vivint independitzada, vaig començar a treballar en llocs on podia aplicar tot allò que anava estudiant sobre l'àmbit pedagògic. Un centre cívic a la Mina, un institut a Nou Barris i, fins i tot, una escola al prestigiós barri de Pedralbes, van ser alguns dels llocs on vaig poder copsar, tant personalment com professional, els handicaps que oferia aquest àmbit al que tanta il·lusió i energia hi estava abocant.

Fins al moment, tot eren feines encabides dins projectes concrets i de període temporal limitat, pel que els vincles creats amb les persones amb les quals treballava eren mínims i, tot i així, a nivell emocional, van ser moltes les reflexions i les hores de deliberacions encaminades a decidir si potser m'havia equivocat d'àmbit, o si realment estava disposada (o no) a submergir-me més i més en un projecte professional que implicava depassar el mer horari laboral.

Arribats a aquest punt, se'm va oferir la feina d'educadora a la Unitat d'Escolarització Compartida (UEC) de Viladecans i, tot i les reflexions prèvies realitzades o potser gràcies a elles, vaig decidir reafirmar-me en l'àmbit i entusiasmar-me amb una feina en la que no només seguiria vivint situacions emocionalment rellevants (àdhuc a nivell de benestar), sinó que, a més, seria amb persones amb les quals arribaria a establir vincles realment forts o, si més no, que s'allargarien en el temps, més enllà del que fins ara estava acostumada.

El dia a dia a la UEC està ple de lluites, negociacions, èxits, fracassos, somriures, llàgrimes, il·lusions, desmotivacions, coratge, confiança, decepcions, energia,

optimisme, complicitat..., vida. Et mostra la cara més crua de la realitat, i a la vegada, la força i la possibilitat de canvi real. T'ensenya el valor dels petits detalls que, al cap i a la fi, potser no són tan petits.

Han estat moltes les situacions per les quals m'he plantejat abandonar la feina, tirar la tovallola i deixar aquest sector durant un temps; però ara mateix, i des de ja fa 3 anys, tinc 12 motius amb noms i cognoms pels quals val la pena seguir intentant que cada matí sigui una nova oportunitat i cada projecte un nou èxit.

De tot plegat, en parlem.